

Гонак у виконанні Світловодського народного самодіяльного ансамблю танцю «Вогник».

Фото В. Ковпака.

Є 120 ПРОЦЕНТІВ!

Ставши на трудову вахту «Сто ударних днів» на честь Ленінського ювілею, секретар комсомольського бюро зміни цеху № 5 Кіровоградської швейної фабрики Галина Елпімова виконує денні норми на 118—120 процентів. А нещодавно юну переможницю соціалістичного змагання подруги вітали з виконанням особистих зобов'язань ювілейного року.

**ДАВАЙ
СТО
УДАРНИХ
ДНІВ!**

РАХУНОК ГАЛИНИ ЛІЧЕНКО

Галина Ліченко працює разом з своїми подругами Наталією Дерев'яною та Антоніною Куликівською на молочно-товарній фермі колгоспу імені Карла Маркса.

Комсомолки добре попрацювали в минулому році. Вони значно перевиконали взяті соціалістичні зобов'язання. Так, зокрема, Галина при плані надоїти 2500 кілограмів молока на кожну корову перейшла рубіж — 3000 кілограмів. Не багато відстали від неї і її подруги. За досягнуті успіхи члени комсомольської групи нагороджені вимпелами райкому комсомолу.

Нинішній, ювілейний рік дівчата зустріли новими трудовими успіхами. Нині Галина надоєє на кожну корову по 14 кілограмів молока щодоби. Це найвищий показник у колгоспі.

А. КУЧЕРЕНКО,
працівник Ульянівської газети «Ленінець».

НОВИНИ У КІЛЬКА РЯДКІВ

● Читачку конференцію по праці В. І. Леніна «Завдання Спілок молоді» провела наша бібліотека з учнями 7 «б» класу школи № 13. Геннадій Негованюк, Олена Виноградська, Олександр Кабузан, Татяна Якутова, Олена Мірошнікова розповіли про історичну обстановку напередодні 111 з'їзду комсомолу, про завдання, які поставив перед молоддю В. І. Ленін в своїй доповіді. Понер Олександр Трефілов розповів про наших земляків — комсомольців 20-х років.

Н. ДЕМЧИНСЬКА,

завідуюча читальним залом дитячої бібліотеки № 4,
м. Кіровоград.

● У колгоспі «Росія» відбулися збори працівників першої та другої бригад по відгодівлі великої рогатої худоби. Ініціативу своїх старших товаришів Віри Гецман, Людмили Сопільник, Галини Нагіряк — боротися за звання бригади комуністичної праці — підтримали комсомолки Ріта Цикалюк, Катерина Єчина, Неоніла Білокоць. Молоді тваринники взяли в 1970 році підвищені соціалістичні зобов'язання: продати державі 18 550 ц м'яса, домогтися щодобового приросту живої ваги тварин по 800 грамів.

Ю. СТОРЧАК.

Ульянівський район.

● «Ленінізм та питання ідейно-політичного виховання студентської молоді» — такою була тема розмови на республіканському симпозиумі, який закінчився нещодавно у Львові.

Студентка 4-го курсу філологічного факультету Кіровоградського педінституту імені О. С. Пушкіна Катерина Чемерис, повернувшись до Кіровограда, поділилась своїми враженнями про роботу симпозиуму, вступила в студентських групах перед однокурсниками.

М. АЗОВЧЕНКО.

ТЕХНІЦІ — УМІЛІ РУКИ!

РІВНОЇ ВАМ БОРОЗНИ!

Червоний куток Помічниківського відділення «Сільгосптехніки» на чотири місяці став місцем навчання майбутніх трактористів. З дозволу завідуючого курсами Івана Івановича Дзізи я побував на заняттях.

За столами сидять молоді хлопці. Більшість з них — комсомольці. Шквалює, звідки вони. Шестеро — з колгоспу імені Свердлова, троє — з колгоспу імені Жданова, п'ятеро — з артілі «Іскра». З розмови виявляється, що з колгоспу «Родина» на навчання прибув лише один юнак замість восьми, а з колгоспу імені Орджонікідзе немає нікого, хоча й мали прислати сім чоловік...

На стінах кімнати висять схеми деталей тракторів і інших сільськогосподарських машин. В приміщенні тепло, затішно. — Хто розповість про роботу кривошипно-шатунного та газорозподільного механізмів? — запитав І. І. Дзіза.

До дошки підходить Станіслав Злацький. Відповіді його ґрунтовні, конкретні. Оцінка — п'ять балів. Так само успішно відповів на питання про будову трактора і його призначення Анатолій Касьянов.

Але слухачі курсів вивчають машини не лише по схемах. В механічному цеху разом з робітниками вони розбирають і ремонтують трактори. А це значно поглиблює їх знання.

Секретар парторганізації Микола Дем'янович Краснощок турбується, щоб юнаки були в курсі всіх політичних подій. З ними були вивчені матеріали III Весесюного з'їзду колгоспників, а зараз майбутні механізатори вивчають Тези ЦК КПРС «До 100-річчя з дня народження В. І. Леніна».

Ось-ось весна. Весна особлива, бо ювілейна. І вперше в житті ці п'ятнадцять поведуть на поля свої трактори. Рівної вам борозні, хлопці!

І. ВЕДМІДЬ.

Добровелічківський район.

Рік видання XI
№ 25 (1193).

● СУБОТА, 28 лютого 1970 р.

Ціна 2 коп.

ЗУСТРІЧ ПРЕДСТАВНИКІВ КОМУНІСТИЧНИХ І РОБІТНИЧИХ ПАРТІЙ СОЦІАЛІСТИЧНИХ КРАЇН У СОФІІ

24—25 лютого в Софії відбулася зустріч представників комуністичних і робітничих партій соціалістичних країн.

Учасники зустрічі поділилися досвідом ідеологічної і пропаган-

дистської роботи, обмінялися думками по актуальних проблемах соціалістичного і комуністичного будівництва, інформували один одного про заходи, здійснювані в їх країнах у зв'язку з

100-річчям з дня народження В. І. Леніна.

Зустріч пройшла в обстановці дружби і товариського співробітництва.

(ТАРС).

Спорт

ВИРІШАЛЬНИЙ ТУР

В Кіровограді в шаховому клубі ДСТ «Авангард» закінчилась змагання на першість обласної ради ДСТ

«Авангард» з міжнародних шашок. В змаганнях брали участь найсильніші шахкісти товариства з міст і районів області.

Серед учасників — майстер спорту кіровоградців Марк Соколовський, чемпіон м. Світловодська Віталій Летніков, чемпіон м. Олександрії Сергій Гришук.

Протягом всього турніру лідерство утримував Марк Соколовський, але піни в останньому турі з першорозрядником з заводу «Червопа лірка» Володимиром

Кабузенком, дозволила кандидату в майстри спорту СРСР Альберту Березовському (завод тракторних гідроагрегатів) наздогнати його.

Отже, перше й друге місце з однаковим результатом (по 9 очок з 10 можливих) розділили майстри спорту Марк Соколовський і кандидат в майстри спорту Альберт Березовський. На третьому місці першорозрядник Віктор Черкашин, інженер заводу тракторних гідроагрегатів, який в цих змаганнях виконав кандидатський бал.

Г. ДУБІВКА.

ВІТАЄМО!

● З 18 по 26 лютого в Долишці тривали змагання найсильніших фехтувальників ЦР ДСТ «Спартак». Заслуженого успіху тут домогся кіровоградський майстер спорту рапіррист Василь Литвиненко. Він став чемпіоном Української республіканської ради ДСТ «Спартак».

В командному залку наші рапірристи В. Литвиненко, А. Шпитальний, Є. Туманов теж не поступились першістю нікому.

На знімку: В. ЛИТВИНЕНКО.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

ну і, щоб ті не впали додолу, вправно ловив їх на льоту.
— Ти, Риммочко, працюєш як художник, — посміхалась майстер В. Розніца.
А дівча, зашарівшись, легко підхоплювало своєю маленькою рукою сокіл і починало накидати розчин.
Роки училища. Вони були схожі на дворічну дистанцію, на якій невдачі обганялись успіхами, а фінішна стрічка мала стати своєрідним стартом в майбутнє. Училище допомогло дівчині відчувати пульс напружених будівель будови, зрозуміти ціну дружби. В училищі до неї прийшло змушення і висока відповідність робітника.
Тут вона стала членом ВЛКСМ.

II.

День починався з далекої дороги в самостійне життя. На просторому залізничному пероні юрмились хлопці і дівчата. Гримів духовий оркестр. Крізь сріблястий целофан пробивалось червоне полум'я троянд.
А на першій думок щось своє кричали поїзди споминів, появлялись і зникали мандрівні надії. І, як закриті семафори, нависали над безкінечною колеєю знаки запитання.
— Щасливої дороги, Риммочко!
— До побачення, Віро Василянко! Велике спасибі вам за все.
Майже вся група Римми Іванової за комсомольською путівкою їхала на будівництво Долинського цукрового комбінату в Кіровоградській області. На цей об'єкт, оголошений комсомольським ударним, поспішали юнки з різних кінців нашої країни.
І тому, сидячи з подругами в купе, Римма уявляла і подумках чудове селище Молодіжне. Рівні прямокутні квартали, світлий Будинок культури і затішні гуртожиток з кімнатами на двох — трьох чоловік, з газовими плитками

делегати КОМСОМОЛЬСЬКИХ З'їЗДІВ

швидко розстатись із своїм енергійним і завзятым натажком. Проте в конторі будівельного управління № 3 тресту «Кіровоград-промбуд» думали інакше:
— Риммо Михайлівно, є 15 випускниць профтехучилища. Ви — комсомолка, одна з краших наших робітниць. Очолойте!
— Але ж я...
— Ніяких «але». Завтра приймайте бригаду. І знову день починався з дороги до недовірливих і це зовсім найвнх будівельниць. Для них треба було стати чужим вихователем і ширшою подругою. А їй самій трохи більше за 20 років.
НА новому об'єкті були свої «порядки». Інструменту не вистачало, рештовок — теж. П'ятнадцять дівчаток сиділо на цегляній кладці і оцінює придивлялись до нового бригадира.
— Гріємось? — запитала Римма.
— Смажємось, — кинула у відповідь Клава Бондар.
— Ясно. Значить, відпочиваєте?
— Ні, перекурюємо, — позіхнула та ж Клава. Колектив виявився на рідкість недружелюбний. Дівчата хитрували навіть під час роботи. Ніші, де стояли об'єднані батареї, намагались «не помічати», адже їх незручно штукатурити. Укуси доводилось переробляти. Терпеливий бригадир почала шукати ключ до потайників колективу. Робилось це просто, але і без панібратства. Якось вона сказала:
— Знаєте що, дівчата, зовіть мене Риммою. А то гукаєте Римма Михайлівно, ніби мені п'ятдесят.
І диво, коли зверталась до неї лише по імені, в голосі дівчат відчувалась неспірна повага і довіра.
А ще Римма могла «непомітно» підказати, як краще тримати полуторок, допомогти вирішити якісь тощі.
Ну і, звичайно, ж заохотити теж «непомітно» до громадської справи. Так, бригада Римми Іванової взяла шефство над Кіровоградським госпіталем. Своїм підшефним дівчата готували бібліотеки, привозили концертну програму. І за рахунок свого дозволяла ремонтувати три підшефні палати.
Незабаром із цього невеликого колективу утворилась дружна молодіжна бригада, яка виборола право носити звання імені 50-річчя Радянської влади і завоювала перехідний вимпел ЦК ВЛКСМУ на честь 50-річчя ВЛКСМ.

День починається з дороги

НАРИС

I.
БЛАВАТНИЙ вітер, що дзвенів зорями і безтурботним дитинством, раптово зашелестів строкатими сторінками споминів, і прямо на столі, поміж конспектами і підручниками четвертокурсниці Римми Іванової виростало рідне село. Довгі вулиці розсіпали обабіч шляху будинки з високими ганками і різьбленими віконницями.
«А ось і наш», — Римма мрійливо примружується і починає фантазувати. Нарез їй здається, як із високих дверей виходить 80-річна бабуся Марія і, щасливо посміхаючись, гукає до ажурної повітки: «Василью, а йди сюди. Наша Риммочка робить перші кроки. Майже до порогу дійшла Жаль, батьки на роботі».
Той день у маленької Римми почався з дороги. Зовсім короткої, довжиною в кілька метрів, але цілком... самостійної.
Про що мріявся юній непосиді, в якій з плечима неповних шістнадцяти років, а в кишені — посвідчення про закінчення восьмого класу? Звичайно, про романтику об'єднаних буднів, про небезпечні мандрівки, про подвиги.
II. Римма не думала вибрати популярну професію льотчика, артистки, інженера чи... офіціантки в першокласному столичному ресторані. Їй, селянській дівчині, забажалося стати будівельницею, і саме штукатуром. Чому? А ви запитайте талановитого художника чому він взявся за пензель, а не скамію, за перо літератора? Поглядання? Так. І жило воно в Римми пласкім до ще з ранніх років. Це дівчина зрозуміла пізніше.
Батька довелось вмовляти довго, щоб відпустив на навчання в Дніпропетровське міське профтехучилище.
Велике місто, з широкими проспектами, з будівельними майданчиками, над якими країні гігантських циркулярів новітньою креслярською кола. Серед щоденного гуркату мішалорозчинного комбайну, дерев'яних мережив рештувань та прямокутних панелей народжувалась гордість за майбутню професію. А заодно і любов до неї.
Ще в училищі звернули увагу на смагляву маленьку Римму Іванову. Дівчина ніби не штукатурила, а творила. Творила вона кути, укуси, стелі. В такі хвилини полуторок в її руках перетворювався на гостре крило велетенського птаха, який зрізав горбинки розчи-

на кухні та модерним телевизором в червоному кутку. Зустрічатимуть їх, звичайно, з оркестром. Начальник будови, недвоячність на пізній вечір, збере митинг, де проголосить прийомно довгу промову...
На Долинській станції їх чекала вантажна машина. Промов не було, квітів теж. Зато по приїзді їм влаштували, дійсно, теплу зустріч.
— Хлопці, новенькі приїхали!
— Міс, прошу!
І зразу ж їх вихопили з кузова десятки дужих рук і бережно, мов кристалеві вазни, опустили на землю. «Курський вокзал», як іменували асфальтовий вигін навпроти головного корпусу комбінату, раптово ожив. Заграла музика і дівчата, які проїхали кілька сот кілометрів, весело закружляли в іскрометному вальсі.
Звісно, в гуртожитку на вчорашніх учениць чекав далеко не ідеальний комфорт. Мало того, довелось спати по двох чоловік на одному ліжку. І все ж ніхто не падав духом.
Півтора року роботи на будові Долинського цукрового комбінату були добрим екзаменом на атестат комсомольського гарту. В багаточисельній сім'ї молодих будівельників, що не звикли нити через різні неугозгодження, заронилась в душу дівчині добра іскра комсомольського вогника, якій не потрібна солома пустослів'я.
Потому Римма разом із іншими дівчатками-штукатурами виїхала в село Капустяне Новоукраїнського району, де дівчата не тільки штукатурили, а виконували малярні роботи і, навіть, облицювали керамічною плиткою стіни нової їдальні...
III.
Коли у ваших мріях ще не звила гніздо байдужість, а надії не обмежились чотирма стінами комунальної квартири, тоді вас щодня навідає невгамовний птах молодого неспокою. Він клясе по-чорній зерно сумнівів і кличе до обрину.
Цей птах не полишив Римму Іванову і в Кіровограді, де їй в 1967 році довірили бригаду штукатурів. Молодий бригадир відчувала себе недосвідченим капітаном пароплава із екіпажем в 20 чоловік. І все ж цей «пароплав» за кілька місяців зумів не тільки поминути підводні рифи різних неполадок, а і деякого обіграти на своєму шляху.
Тому не дивно, що бригада не воліла так

IV.
Перед досвідком їй наснилась дивна вулиця, побудована із тих споруд, які вона встигла обшукатурити за 7 років. Ось лікарня, школа і три житлові будинки із селища Молодіжного, за ними — Капустинський шебеневий завод і їдальня, поруч — Малоукраїнська школа-інтернат та молокозавод...
Іде її перший бригадир Ілля Гаврилович Маврицин, з яким Римма працювала на будівництві Долинського цукрового комбінату.
— Як справи, Риммочко? — зупиняється проти неї, — чи не важко дається бригадирство?
— Важкувато, — зізнається дівчина.
— Але, які в мене хороші дівчата. Ось, наприклад, Клава Бондар робить такі укуси і кути, що залобуєшся. З Марійки Токар вишов справжній штукатур. А ще знаєте, Ілля Гаврилович, взяли ми нашою бригадою підвищене зобов'язання. Щозмінні норми будемо виконувати не менш як на 115—120 процентів. Ну, а економити розчин ми вже навчилися.
— А як твоє навчання в технікумі?
— Втяглася. Щоправда, на заняття доводиться поспішати прямо з роботи.
І ТЕНДІТНА постать губиться у ранковому натовпі біля зупинки автобуса. Мокрий сніг важко сіється із свинцевого неба
Погода надворі схожа на жалюгідну помешку жабрака. Та настрий у Римми світлий. В голові візерується мелодійні Єсенініські рядки. Це її улюблений поет. І наче наперекір сірому ранку, вона в думці декламує:
Я по першому снегу бреду,
В серце ландшафти всьохнувших сил.
Автобус не гумовий, але підібрав усіх на зупинці. І, ніби дивуючись, як це йому вдалося, повільно закрив вузькі дверцята і рушив з місця.
День Римми Іванової почався знову з дороги. З дороги до людей...
V. ГОНЧАРЕНКО, спецкор «Молодого комунара».
На знімку: Р. ІВАНОВА.
Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

● КОНКУРС НА ГАЗЕТНИЙ МАТЕРІАЛ
Сержант Анатолій Яшиний був у Радянській Армії відмінником бойової і політичної підготовки. Мав шість подяк від командування частини.
— Куди ж тепер думаєте? — запитали в частині, коли винесли проїзні документи демобілізованому сержантові.
— У рідний край, на Кіровоградщину, — не задумуючись відповів Анатолій.
Правда, товариші запрошували його у великі міста.
— Ідмо з нами. Що ти в селі не бачиш? І в таких рожевих фарбах малювали йому привілеї міського життя!
Але ж тягло Анатолія в село. Його вбалили рідні стенові простори, краса лісів, ставків і луків.
— Кінзавод у нас який! Всі держави його знають, — обурював своє рішення Анатолій. — Подивились би там на скакунів. Десятки кубків та призів завоювали на міжнародних змаганнях.
І ось Анатолій в Онуфріївці. Не довго відпочивав. Руки просились до роботи. Пішов на кінзавод.

— Добре, що повернувся, — похвалив інженер Леонід Архипович Бабенко. — Де ж ти хочеш працювати?
— В кузні?
— В кузні? — перепитав інженер. Він не повірив в хлосцеві слова. — На якій же роботі?
— Біля горня! Молотобійцем...
Наступного дня Анатолій Яшиний був уже в кузні. Всі, хто тут працював, — люди похилого віку, майстри своєї справи. Вони з недовірою дивилися на «зеленого» новачка. Скоса поглядає і Семен Ігорович Ковальський, — досвідчений коваль з міцними мускулістими руками. Мабуть, у ті хвилини він не покладав багато надій на цього худорлявого, непоказного хлопця.
Але ж Анатолій мав свого козира. Ще до армії він закінчив технікум за фахом ковала. Отож де в чому розбирався і щось та зміг робити. Про це тут майже не знали. А хлосцеві зразу взявся за діло по-солдатському. Скоро між ним і Семеном Ігоровичем зав'язалась міцна робітнича дружба. Енергійний, слухняний і вмілий на руку Анатолій завоював повагу всього колективу майстерні. Він ніколи не відстає від старших. Треба щось зробити у вихідний день, чи в нічну годину — йде, не відмовившись.
— Хто не працює, той швидко старіє, — горюють Анатолій і вже жартома про себе: — Труд і мене молодить. Бачите — мені наче вісімнадцять!
А трошки подумавши, він непокоїться:
— Мені дивно, чому хлопці не йдуть в коваль? Це ж така професія — диво! Іноді з куска металу таку штуку відкуєш... Ех!
...Щільний день у кузні шумить горня, дружно відзвонюють молотки. Вмикає коваль. Вони дали слово до початку весни закінчити ремонт всього причіпного інвентаря. Кинуть в їхніх руках робота. Як не 110 по 120 процентів денний виробіток і в Анатолія Яшиного. Тож недарма його портрет недавно вмістила районна газета.
— Ти б уже переходив на самостійну роботу ковалем, — сказав якось Анатолій завідувач майстерні Г. Я. Кулагін.
— Герасиме Якимовичу, я думаю про це. Тільки почекайте, я знайду собі напарника. Он уже прийшли з армії Шурко Довгопол, Валік Цимбал та ще декто. Постараюся їх заохотити. Колись же то треба кузню «омолоджувати»...
Він вихопив із горня до білого розпеченої одрубок заліза і поклав його на ковалю. В що ж мить затанцював молоток. Кує молодий коваль і прикаже:
— Ще отут, ще отак, а тепер — на цей бік... І вже, диячись, готовий до Борони зубець...
Т. ЗІНЧЕНКО.
снт. Онуфріївка.

Зустрічі, розмови...
ЗУСТРІЧІ з ветеранами комсомолу, колгоспного виробництва, героями громадянської та Вітчизняної воєн вже стали традиційними в школах Устинівського району. В Крипичанській СШ, наприклад, відбулась зустріч з комсомолкою двадцятих років Марією Панасіною Ждановою, яку за невтомну працю нагороджено орденом «Знак Пошани».
Щаково проходить в Селівській СШ спеціальні «Голубі вогники», на яких йде розмова про професії, що доведеться вибрати старшокласникам. На одеському виступили колишній учень школи, ший офіцер Радянської Армії Леонід Сокув, студент Володимир Горбатов, Ольга Ігнатенко, Володимир Булахов та інші.
В. ПЕРЕВЕРЗЕВ, працівник районної газети, Устинівський район.

ЗАКЛІК ДО ЗМАГАННЯ

Комсомольсько-молодіжний колектив тракторної бригади артілі імені Калініна Бобринецького району (групкомсорг Віктор Суфляк) складається з п'ятнадцяти комсомольців. Вони зперулися до всіх молодих механізаторів району з завданням включитись у змагання за високу культуру землеробства, за одержання високих і сталих врожайів зернових і технічних культур. В рік ювілею Володимира Ілліча Леніна ініціатори змагання зобов'язались виростити та кожному гектарі посіву по 26 центнерів озимої пшениці, по 27 — прих зернових, зібрати по 250 центнерів цукрових буряків з гектара; виробити на 15-сильний трактор не менше 670 гектарів умовної оранки.
Почини молодих калінінців гаряче підхопили всі молоді трактористи району.

Третю комсомольсько-молодіжну бригаду колгоспу «Зоря комунізму» Новоархангельськ о г о району вже три роки очолює молодий комуніст Василь Юхименко. За цей час він зумів так організувати роботу, що під час перевірки готовності до весняних польових робіт механізатори його бригади одержали відмінну оцінку.
Тепер бригада В. Юхименка бореться за те, щоб у ювілейну весну вибороти першість у районному соціалістичному змаганні.

Фото В. СУСТЕНКА

ФЕЙЛЕТОН

ОПЕРАЦІЯ „БР-Б...“

Я збився з ніг, шукаючи злочинця. І, мабуть, тому що переді мною по-стала складна дилема: скоєно груповий злочин чи одним нещасним рецидивістом?

Почав з верхів. Тобто з третього поверху — горіща в будинку № 5/5 по вулиці Леніна. Будинок, де раніше розміщувався Кіровоградський будівельний технікум. (Треба сказати, що коли б досі майбутні будівельники тут навчалися — справа з'ясувалася дуже просто: хтось недобросовісною дерев'яною деталлю, — найкраще це можна зробити деталлю з сучкуватого сибірського кедру, — огрів мого підпільного Анатолія Олександровича).

Та ніш на третьому поверсі — кабінет малювання одного з факультетів педагогічного інституту.

Добравшись крутими сходами до цього кабінету, я майже переконався: злочинець тут!

Хто ще міг зробити це, як не малююча братія! Оп скільки альбомів, оп як стараються. Правда, тут одні дівчата... Але у наш вік всього можна чекати. Взяла котрас і таким гострим-прегострим олівцем намалювала карикатуру на Анатолія Олександровича, а то і просто штрикнула тим прегострим олівцем його під бік або й націлилася на самі очі...

Та вже на третій день все лежало на долоні: в альбомах студентів одні кулі, кубки, глечки із сніготинню, такі собі квіточки, відрі, всі інші домашній посуд, крім рогаців, звичайно. Отже, третій поверх не завинив пе-

ред Анатолієм Олександровичем.

— А що ж нижче? — підняв я на-лець догори. — А другий поверх!

Так і є! Це тут підготували шпильку до самого серця Анатолія Олександровича. Ось ті два вікна, що виходять на провулок до скверу. Звідси готувався замах. А вже тут хороший клас. Хто, як не хористи склали про Анатолія Олександровича пісеньку: Ой ходило управління через кладку... (Це ремонтно-будівельне управління № 2, облрембудтресту, де начальником Анатолій Олександрович Давидов, а одним із виконробів — Віктор Іванович Осипов).

Ой ходило управління через кладку

Та одержувало акуратно зарплатку, Про роботу управління не питають, Тільки із зарплатою шомісяця питають...

Може, не дуже виравні слова, але могли дошкулити! Зарплату одержуєш акуратно, а про роботу і те, як робиться та робота, не питають...

Вибачаюсь, це вже секрети... Однак моя версія відносно хорового класу залишилася версею. Роз'учують студенти нотну грамоту, одержують добрі і відмінні оцінки і ніяких частушок про ремонтно-будівельне управління Давидова не складають.

Залишились два вікна на першому поверсі. Останній мій об'єкт слідства. Тільки тут у цій кімнаті звершилася

закодована операція проти Давидова і Осипова — операція «БР-Б-РБ-У2».

На цьому поверсі обласне управління культури. Можливо воно допекло чим Віктора Івановича, а то й Анатолія Олександровича? Та ба. Останні два вікна спортивного класу згаданого факультету. Єврик! Це тут Віктора Івановича, як молодшого, викладали на заборонену законом дуель і проткнули наскрізь!

Та в кімнаті № 2 всього-на-всього грають в теніс. Остання моя здогадка не виправдалася.

Хто ж із будинку № 5/5 досадив всі такі шановним ремонтникам? Останні показання беру у самого Анатолія Олександровича і Віктора Івановича.

— Ви ремонтували?

— Ми ремонтували.

— Скажіть, хто вас образив, чи допик чим у будинку 5/5? Ви робили зовнішню пофарбування у салатовий колір, а на причілку від третього до першого поверху ще з минулої осені залишили стіну рудого саме там, де виходять вікна кабінету малювання, хорового класу та спортивного...

— Ніхто нас не образив, — посміхається (хоч мені не до сміху) Осипов. — Ми залишили пам'ятник. Отак ремонтуємо і залишаємо по собі пам'ятники. Там — недокритий дах (виконроб А. Ф. Кедейков), там дасрі віді-луть, що кулак проткне, там побі-ку зробімо так, що піміста в білій глянці ходять.

— Залишатн по собі отакі пам'ятни-ки, — продовжує Осипов, — це наша хронічна хвороба. А облрембудтрест рідко відліковує таку хворобу.

Ось, тоб і операція «БР-Б-РБ-У2»!

Розшифрую — бракороб — ре-монтно-будівельне управління № 2.

В. ЮНГА.

ТУРИСТСЬКИМИ СТЕЖКАМИ В ДОЛИНІ ДИВОВОСТІ

Кіровоград. Доцьовий вечір. Фото Р. РУБІНА.

усій своїй величч розкинулася дивовижна скульптурна майстерня природи. Гора Демерджі вся з прошарків конгломератів, які легко піддаються витвірюванню. Тому ми побачили велетенські кам'яні колонні, витесані вітрами і дощем, глибокі та найкращіших форм.

А стежка все веде і веде вгору. Набігла хмарина, і все зникло в густому тумані. Ми відпочивали, милуючись чарівними краєвидами. В тумані кам'яні скульптури здавалися ще більш фантастичними. Вони неначе оживили з легенди древньої Тавриди і з'явилися сюди крізь пітьму віків. Нарешті ковзнув сонячний промінь. Тепер вже кам'яні стовпи піднімали хмари. Дихнув вітер, і ми знову рушили за Євгеном Івановичем по схилу гори. Йшли, не шукаючи стежки, спираючись на ціпки, чіпляючись за куці і стовбури дерев. А з-під ніг то там, то тут виривалися каміння і довго-довго з гуркотом котилися вниз. Гірський пейзаж захопив фотолюбителя. Зроблено десятки кадрів. І ми вже спішили вниз, де зліва виділилося селище Проміньсте, а справа нарисалася вершина Демерджі.

Підійшли до провалля. Вдаліні вузькою ниткою бігла до Алушти автострада. На горизонті виділилися гори.

— Гриб, ви бачите, гриб! — схвильовано вигукнув Понас, молодий хлопчик з Литви.

Він задивлявся на велетенський камінь, схожий на кам'яний гриб, навколо якого піднімалися трохі менші грибки. Знову всі схопилися за фотоапарати.

Хиталися бузкові голівки квітів, що пробивалися крізь опале листя. Ми з насолодою їли морожені ягоди кизилу.

Йшли вервечкою. Ось їще одна кам'яна брила, яку тут називають бюстом Катерини. А далі — каміння, що нагадують силуети птахів, звірів.

Змінювалися фотоплівки. Долину Привидів залишатн не хотілось, хоч сонце вже торкнулось горбатої кримської землі...

Ось тепер, коли вже закінчилася мандрівка, знову згадуєш ті чарлині краєвиди і вираховуєш далі, коли буде нагода побувати там. Розповідаю друзям про туристську подорож. А вони у відповідь:

— Наступного разу і ми неодмінно пройдемо повз ці дивовижні гриби.

М. НОЖНОВ. Фото автора.

М. Кіровоград.

ПОГОДА

Вдень, 28 лютого по території області і місту Кіровограду передбачається хмарна погода, опади у вигляді мокрого снігу та дощу, раніок слабка ожеледь. Вітер східний, помірний до сильного. Температура повітря по області 0-4, по місту 0-2 градуси тепла.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

НА ВАШЕ ЗАМОВЛЕННЯ

СНІГ НА ЗЕЛЕНОМУ ЛИСТІ

Музика О. Білаша

Слова М. Ткач

Вглядаю тебе, ще з весняних доріг, Обминаю у мріях стежини тернисті. Замість тебе в саду раптом сніг, раніом сніг, Чи дорогу тобі, може, хтось перебіг, Чи тебе забарили вітри норваністі, Що так рано в саду раптом сніг, раптом сніг, Сніг, як сміх, на зеленому листі.

Якщо десь, мов щастя, ти збився в ніг, То поклич і до серця мого нахилися. І розтане той сніг, ранній сніг, ранній сніг — Сніг, як сум, на зеленому листі. Я виходити буду шодня на поріг, Сподіватися буду, що прийдеш — колись ти, Бо для мене той сніг, ранній сніг, ранній сніг — Білий цвіт на зеленому листі.

Musical score for the song 'Сніг на зеленому листі' with lyrics written below the notes.

фільм. 1 серія. (Кіровоград). 22.45 — Теленарис «Милець». Про заслуженого діяча мистецтв В. Свіда. (Ужгород). 23.00 — Телевісті. (К). 23.10 — «Скарби народу». (Львів).

м'якіна». Телесфільм. 2 серія. (Кіровоград). 22.30 — Бетховен. Третя симфонія. (М). 23.30 — На зимовій спартакіаді РРФСР. Щоденник. (М). 23.45 — Новини. (М).

ВІВТОРОК, 3 березня. Перша програма. 10.15 — Життя Матвія Кожемякіна». Телесфільм. 2 серія. (Кіровоград). 11.35 — Шкільний екран. Фізика для учнів 8 класу. «Електромаянітні коливання і хвилі». (К). 12.15 — «В ефірі «Молодість». «Інгуря-1970». (Тбілісі). 12.55 — Новини. (М) 13.05 — Концерт композитора О. Пахмутової. (К). 17.00 — Наша програма. (Кіровоград). 17.05 — Новини. (М). 17.15 — «Екран хлібороба». (Кіровоград). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. Актуальні питання наукового комунізму. «Радянський народ — єдина інтернаціональна сім'я». (М). 19.00 — Культура слова. (К). 19.30 — Реклама 1000 порад. (К). 19.40 — Кольорове телебачення. «Варнина земля». Прем'єра телевізійного фільму. 1 серія. (М). 20.40 — Програма «Час». (М). 21.20 — Життя Матвія Кожемякіна». Теле-

СЕРЕДА, 4 березня. Перша програма. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Теленарис «Крилаті солдати». (К). 11.35 — Шкільний екран. Суспільство-знавство для учнів 10 класу. «Прогресивні ділячі зарубіжної культури — борці за мир». (К). 12.10 — Життя Матвія Кожемякіна». Телесфільм. 3 серія. (Кіровоград). 16.30 — Кінолекція. «На чолі республіки Рад». (Кіровоград). 17.00 — «Новини кіноекрана». (Кіровоград). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Життя Матвія Кожемякіна». Телесфільм. 3 серія. (Кіровоград). 19.10 — Телесфільм. (Кіровоград). 19.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 19.30 — Кольорове телебачення. «Варнина земля». Прем'єра телесфільму. 3 серія. (М). 20.30 — Програма «Час». (М). 21.00 — Чемпіонат світу з фігурного катання. Парне катання. Довільна програма. (Югославія). В перерві — телевісті. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.